

Poet.

Ko napisal prvo knjigo,
Slab poet se loti druge;
Ves zamaknjen je v besede
Take spravil svoje čute:

Kaj da nimam rumenjakov,
Suhlega zlatá na kupe!
Vsako bi izpolnil željo
Drage svoje, svoje ljube,
Da zavidale v okrogu
Déklice bi to ji druge!

Kaj da nimam drage svile,
Od izhoda preje turške,
Drago lepše bi nakitil
Od daníce, solnca, lune,
Da lepoti se čudili
Vsi ljudje bi moje ljube!

Ne zlatá, ni svile nimam,
Revež sem od prve ure!
Bodem pa razglasil hvalo
V pesmih daleč svoje ljube,
Nje lepote glas po méni
Segel bo v dežele tuje!

y.

Nisi še védela . . .

Pómlad je cvéla. Pod lipo dišečo
Skupaj sedela sva jasnega dné,
Nisi še védela, déklica draga,
Tákrat — da ljubi te moje srcé.

Živobeseden ti v lice mladostno,
Tajno v prijazno sem gledal okó;
V prsih za željo se želja budila,
Segel po tvojo sem róko drobnó

V roki rokó! Pač i méni nebesko
Pómladi žarek je v duši sijál . . .
Tóda, gorjé: Na deviški ročici
Videl sem, déklica — prstan svetál.

»Prstanek, prstanek, svetli obródec,
Lep in umétno kován od zlatá« —
Tibo tedaj sem in tožen te vprašal:
»Kakšen pomen li na roki imá?«

V lice dražestno si ti se zardela,
V mé si ozrla se tajno-smejé:
Nisi še védela, déklica draga,
Kaj je trpelo tu moje srcé! —

L. A.

Tri deklice.

V deželi na onkraj morjá
Dekletce je prvo domá.
V dolini čez vrhov devét
Sprehaja se drugo deklét.
Na konci domače vasí
Pa tretje dekletce cveti. —

Nevarno je sivo morjé,
Ne morem čez strme goré.
Do prve, do druge od tod
Nevaren, težaven je hod.
Do tretje ni daleč od nas,
Pogostoma hodim k nji vas.

y.

